

Читалище

съвременна

брой 81, март-април 2017

МЕСЕЧНО ИЗДАНИЕ НА НАРОДНО ЧИТАЛИЩЕ „Д-Р ПЕТЪР БЕРОН – 1926 Г.“

3 МАРТ – ДЕНЯТ НА БЪЛГАРСКОТО ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Елена АЛЕКОВА

Възкресението на България на 3 март 1878 г. започва ведно с възраждането на природата в движението ѝ по кръговратите. Денят на Свободата на един народ става част от всеобщо освобождаване на живота от оковите на зимата, на студа, на вцепенението. Знаменателно съвпадение! Може би то също способства за невероятния скок на българския народ от робството в свободата през първите месеци и първите години на свободния живот. Сякаш и земята и водите, и слънцето и ветровете стават съпричастни на неговата радост в сбъдналото се чудо, в първите глътки свобода и му дават от силата, от енергията, от подема си. Дават му крила и небе – за да се съвземе и да полети! Дават му корен и простор – за да стъпи твърдо на краката си и да тръгне към своята бъдност!

Хулители български, които и до днес разпръсват семената на отровен скепсис, се усмихват ехидно над Дядо-Вазовото провидчество в „Епопея на забравените“:

*И в няколко дена тайно
и поляка
народът порасте
на няколко века!
„Каблешков“*

Битката на Шипка

На 1 март 2017 г. в Просветна зала НЧ „Д-р Петър Берон – 1926 г.“ организира тържество по повод националния празник 3 март – Деня на Освобождението на България от османско владичество. Поетесата и оперна певица Йонка Христова пристигна от Германия специално за събитието и пред многобройната публика изпълни своя моноспектакъл „Песента на България“ (откъс от който публикуваме на стр. 2). Водеща бе д-р Елена Алекова. Със свои изпълнения в празничната вечер участва и Детска хорова студия „Български славеи“ при читалището с диригент и художествен ръководител Неолина Пелова.

„Нима е възможно – питат те – вековен роб да вдигне глава и да отхвърли ярема, който го гнети? Нима е възможно и в няколко дена да порасте на няколко века? Вазов е просто един мечтател“. Да, Вазов е мечтател. Но Вазов е и провидец на народа. А как е възможно робите да пораснат за дни

на няколко века разбираме в друго свидетелство от първа ръка:

„Няколко месеца как е ралото паднало от ръцете им. Предаността към огнището, връзките на челядта, прелестите на тихия селски живот, сладките думи на любовниците: любовта към

отечеството замести всичко. Те живеят само за него. Българиио, хвърли своето презрение на хулители, които разгласяват, че ти можеш да отхранваш само роби. Сърцето на тия роби бие с със силата на петвековните ти теглила!...“ („Отечество“).

На стр. 2

ПРОЛЕТНА МУЗИКАЛНО-ПОЕТИЧЕСКА ВЕЧЕР

По повод на 23 април – Световния ден на книгата и авторското право, НЧ „Д-р Петър Берон – 1926 г.“ и Съюзът на българските композитори организираха на 25 април 2017 г. Пролетна музикално-поетическа вечер. Тя се състоя в зала „Филип Кутев“ в СБК. В нея с изпълнения на свои стихове взеха участие поетите Надежда Захаријева, основател и ръководител на Литературната

гостоприемница, Георги Константинов, Петя Цолова, Ивайло Диманов, Елена Алекова и Владо Любенов – всички те гостували на читалището през годините. Прозвучаха авторски творби на композиторите проф. Благвеста Константинова и Стоян Ангелов в изпълнение на проф. Благвеста Константинова и Благвеста Ангелова.

Стихове от поетите – на стр. 4

НАДЕЖДА ЗАХАРИЕВА – ИЗЯВЕНА ЛИЧНОСТ НА РАЙОН „ИСКЪР“

Надежда Захаријева, председател на Настоятелството на НЧ „Д-р Петър Берон – 1926 г.“, получи тази година званието „Изявена личност на район „Искър“. Грамотата и плакетът ѝ бяха връчени от кмета на района Ивайло Цеков на 5 април 2017 г. в Дома на културата „Искър“, където се състоя и голям концерт, на който едни от знаковите и популярни български изпълнители пяха песни по нейни стихове – Йорданка

Христова, Ваня Костова, Силвия Кацарова, Румяна Коцева, Йордан Караджов, Хайгашод Агасян, Илия Луков и Александър Александров – Алекс. Събитието бе проведено с подкрепата на Дирекция „Култура“ при Столична община.

Надежда Захаријева благодари за високата чест, която ѝ оказва общината, където тя живее, както и на всички организатори и участници в концерта, като зарадва многобройните си почитатели, препълнили големия салон, със рецитал по свои стихове.

УМНИ ОТВЕТИ

Агасикла, лакедемонският цар, попитаха: Кък може един самодержец да удержи здраво царството си? И той отвеща: Ако обладава своите людие, каквото е един баща своите чада.

Агасила попитаха: Мужеството ли е по-горно или правдината? А той рече: Ако бяхми вси праведни, не ни требаше мужеството.

Мунук, като го подканяше син му да погуби малко воину, та да призъмни едно полезно място, рече му: Шеш ли и ти да си един от тях?

Антипатър подканяше Фокиона да стори една неправедна работа, а той му рече: Антипатре, не можеш ма има и за ласкател и за приятел.

Един атинянен ся присмиваше Ификрату, чи е шиварский (терзийский) син, а той му рече: Моят род от мен начева, а твоят на тебе ся совершава.

Аристотела попитаха: Шо изспичели от философията? А той рече: Да правя от самосебе си, щото другите правят от страх.

Из четвъртия раздел на „Буквар с различни поучения, собран от Петра Х. Беровича за българските училища“, известен като „Рибен буквар“ от Петър Берон, 1824 г.

Йонка ХРИСТОВА

Чувате ли? Аз съм, България. Една шепа земя в могъщата сянка на Балкана, между ленивия Дунав и майчината мекота на Родопа, закриляна от Пирин и Рила, люляна от ласкавото синьо море, което гърците в един опасен, бурен час нарекоха Черно. Чуйте ме, аз съм България. На кръстопътя между Изтока и Запада, на границата между Европа и Азия. Много народи преминаваха през земите ми. Някои продължаваха пътя си, други – оставаха. Но от всички има следа. Първите, за които си спомня историята, бяха траките – според Херодот най-многобройния народ след индийците. Народ, изтъкан от противоречия. Родина на Дионисий, бога на виното и разюзданите оргии и на Орфей, митично-легендарния певец, чиито песни трогваха дори боговете на подземния свят. Много тракийски гладиатори умряха на арената. Един от тях историята никога няма да забрави – Спартак, водача на най-голямото въстание на робите през 73 г. пр. Хр. Родени войници, траките стигнаха с Александър Велики до Индия и участваха в обсадата на Троя. (Изпълнен с възхищение, Омир възпя в своята Илиада тракийския цар Резос:

*„В злато и светло сребро му
блести колесницата нова.
Има и златни огромни доспехи,
за чудо и приказ!
Не подобава на смъртни да
носят такива доспехи.
а съвършено подхождат те на
боговете безсмъртни.“*

Талантливи творци, траките оставиха уникални златни и сребърни съкровища.

ПЕСЕНТА НА БЪЛГАРИЯ

Намерените при разкопки край Варна накити са по-стари от египетските пирамиди. Траките вярваха, че животът след смъртта с по-хубав от земния. Те оплакваха раждането на децата и празнуваха смъртта на близките си. За князете си строяха разкошни гробници. Украшения и предмети на бита, любимото куче и любимият кон придружаваха владетеля в отвъдното. Любимата му жена с радост тръгваше с него в задгробния живот. Два паметника – под закрилата на ЮНЕСКО като световни паметници на културата – свидетелстват за високото развитие на тракийското изкуство. Стенописите, които украсяват купола на Казанлъшката гробница, са изключителни с неповторимостта и красотата си, с изображенията на княжеско погребение от преди 2300 години. Погребалната зала в царската гробница при Свещари е украсена с десет женски фигури – Кариатиди. Елегантните фрески представят обожествяването на владетеля.

Дойдоха гърците. След тях римляните. Колонизираха, строиха градове и си отидоха. Под влияние на майка си – християнската Елена, и след един пророчески сън, императорът на Източната Римска империя Константин забрани преследването на християните и обяви през 313 г. християнството за официална религия. Своята новосъздадена столица нарече Константинопол, своята империя Византия.

През пети и шести век сл. Хр. дойдоха славяните от своята прародина североизточно от Карпатите и се заселиха между Дунава и Балкана. Светлокожи, руси, светлокожи. Робството им бе непознато. Изключително гостоприемни, те бяха също така храбри войни и умели стратежи – трън в очите на Византия.

По същото време в Кавказ съществуваше Велико българско ханство. Войнствено племе от тюркски произход, прабългарите живееха върху седлото. Битките с хазарите ги накараха да търсят нова родина. Аспарух, третият син на великия хан Кубрат, премина Дунава с многобройно войнство.

Славяни и прабългари се бориха заедно срещу Византия. През 681 г. победе ният

византийски император бе принуден да признае с договор създаването на новата държава и се задължи да ѝ плаща данък. Мигът на моето раждане. Аспарух ме нарече България – в памет на напуснатата родина и стана моят пръв хан.

С времето славянският език се наложи като официален, общ език. Във войни с Византия наследниците на Аспарух завладяваха нови земи. Близко до столицата Плиска бе изсечен в скалите изключителен паметник, единственият ранносредновековен монументален релеф в Европа. Мадарският конник носи следния надпис: *„В памет на това, че през 705 г. Тервел бе в императорския град Византия, където Юстиниан Безносия, му наметна пурпурната мантия и го конорова за император“*. Законодателят хан Крум пиеше вино от позлатения череп на победения си враг – византийския император Никифор. Синът на Крум, Омуртаг, голям строител и философ, писа:

„Човек дори и добре да живее, умира и друг се ражда. Нека роденият по-късно като разгледа тези [писмена], да си спомни този, който ги е направил. Името пък на владетеля е Омуртаг, хан ювиги.“

Славяни и българи живееха заедно, обединени от необходимостта да изграждат и защитават държавата, разединени от религиите си, които продължаваха да изповядват. Изключителен държавник, хан Борис разбра, че тяхното спояване в един народ може да се осъществи само чрез една обща религия и през 863 г. се покръсти. Прие православно християнство от Константинопол. Дадох му титла княз. Византийски свещеници покръстиха поданиците му. Борис потуши жестоко въстанието на нежелалите да приемат новата религия боляри, защото се знаеше, че само с покръстването можеше да залечи окончателно различията между българи и славяни.

В онези години двама монаси братята Кирил и Методий – се бяха заели с мисията да разпространят християнството сред славянските народи. С тази цел Кирил създаде глаголическата азбука. За основа му пос-

лужи българският език – според последни научни изследвания – езикът на неговите предци. Братята преведоха Библията на нарушение на триезичната догма, според която на Бог можеше да се служи само на еврейски, гръцки и латински. Възмутен, папата ги призова пред престола си. Защитата на Кирил бе толкова блестяща, че папата благослови делото им и преведените книги. Учениците им ръкоположи за свещеници. Посрещнати с отворени обятия от Борис, те продължиха делото на двамата братя. Азбуката бе опростена и наречена кирилица. Преведоха се още църковни книги. През IX век, редом с гръцкия и латинския, българският бе единственият език със своя писменост в Европа. Църковната служба се изнасяше на разбираем за всички език. Мечтата на княз Борис се сбъдваше. Още през 866 г. в своите „Отговори на въпроси на българите“ папа Николай нарече поданиците му народ. Превърнах се в люлка на славянската култура. Двадесет и пет години след покръстването си Борис се отказа от трона в полза на сина си Владимир и се оттегли в манастир. Новият княз обаче се опита да възстанови старата вяра. Разгневен, баща му напусна манастира, свали го от престола и въздигна на него третия си син Симеон, който бе учил в Константинопол в Магнаурската школа и бе подготвян за глава на църквата.

Коронаясването на Симеон сложи началото на моя Златен век. В столицата Преслав процъфтяваха литературата и изкуствата. Останалите градове следваха примера ѝ. Бяха преведени произведения на Платон, Аристотел, Омир и Езоп. Константин Преславски, Черноризец Храбър и Йоан Екзарх създадоха забележителни църковни и светски творби. Сам блестящ учен, Симеон бе ненадминат държавник и пълководец. Владееше целия Балкански полуостров – от Босна през Коринския провлак до вратите на Константинопол. През 919 г. той прие титлата цар и църквата ми се отдели от Византия, оглавена от български патриарх. За наследниците на Симеон бе невъзможно да се мерят с неговата изключителна личност.

3 МАРТ – ДЕНЯТ НА БЪЛГАРСКОТО ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Матей ШОПКИН

ТРЕТИ МАРТ

От стр. 1

Това са думи от същото онова време на един от участниците в подготовката на Априлското въстание, осъден на смърт, но освободен от европейската комисия, разследваща насилието след въстанието, както и строител на освободена България Константин Величков.

А най-голямото свидетелство за свободния народ и за свободния човек е онова, което българският народ и големите българи направиха след Освобождението. То е подвиг! И повече от подвиг! То е чудо! И повече от чудо! Изградиха държавност – от съсипни! Издигнаха България – от руини! Как го направиха, и досега не е ясно. Без опит в държавните дела. Без приемственост в държавното строителство. Без ободряващия пример на предците в държавността. За нас днес това е естествено – едно правителство идва и сменя друго. А те са нямали на какво да се опрат. Те са тръгнали от нулата. И положиха основите на онази България, в която

живеем днес. Поклон пред първостроителите на следосвобожденска България!

Поклон и пред нашите освободители – братята руси! Провокирани пак от хулителите български, не е излишно да припомним, че Руско-турската освободителна война не гони имперски амбиции, а е резултат от волята на руския народ за освобождение на поробен брат. На 12 (24) април 1877 г., т.е. точно преди 140 години, Русия обявява война на Османската империя. Руският император Александър Втори подписва Манифеста за обявяване на войната в Кишинев, защото това е волята на руския народ. И когато в Русия изпращат чадата си на бран, ги приветстват с думите (в случая те са на Донския архиепископ Платон):

„Помнете, че вие днес тръгвате не собствено за да воювате с турците и да ги убивате, но за да оказвате помощ и защита на нашите братя славяни срещу онези тях, които днес

преследват, разоряват и измъчват славяните така, като че искат да ги изтребят до крак, а заедно с това да унищожат и православната вяра в техния край“.

Затова... е нашата признателност към Русия и руския народ до днес. Казвам признателност, а не обич, защото не всекиму е дадено да познава и изпитва обичта. Дори да не обича Русия, всеки българин трябва да е признателен на Русия за освобождението ни от турско робство. Признателен не само заради самите руси и техните братски чувства към нас. Но най-вече заради самите себе си – заради себеуважението ни като българи, като приемници на историята такава, каквато е била, а не на прошнурованата и осакатената в „новите прочити“. Тази признателност блика от стихотворенията на българските поети от Вазова до днес. Нека признателността ни днес прозвучи през стиховете на един съвременен поет, приятел на нашето читалище...

*Така ще ги запомнят вековете:
под блясък на победни знамена
отиват на Русия синовете
на свята историческа война.*

*Те, донските прославени витязи,
те, брянските и суздальски орли,
те крачат през руини и оврази,
и през дълбоки преспи и мъгли.*

*Разтворила хайдушките си скути,
България шепти: – О, свобода!
И всички бранни котли и редути
за нея стават песенни гнезда.*

*Пръстта гори от петвековна жажда,
бучат простори, бездни и недра.
И за народа български се ражда
най-хубавата пролетна зора...*

*И нека облаци да се задават!
Политнали и в Космоса дори,
Русия и България остават
две неразделни, предани сестри.*

*И все така, на път през вековете,
ще бъдат редом в радост и беда.
И Трети март в очите им ще свети
с лъчите на любов и свобода!...*

КОЛУМБАРИЙ ЗА ПТИЦИ И МЪРТВИ ИЛЮЗИИ

Ивайло ДИМАНОВ

САМОТА

Дъжд плющи по паважа...
Реквием за несретна душа.
Като няма кому да разкажа,
да разкажа на теб, самота.
Маха за сбогом от кея
и си тръгва от мен любовта.
Като няма с кого да живея,
ще живея със теб самота.
Кой ще ме пусне във Рая?
Скитам без цел по света.
Като няма с кого да мечтая,
ще мечтая със теб, самота.
Пълня две чаши със узо,
Нова година танцува в снега...
Като няма с кого да празнувам,
ще празнувам със теб, самота.

В ЦЪФНАЛАТА РЪЖ

Загърнат в студения шлифер
на здрача,
окаян и тъжен самотник
по пътя върви.
Той знае, че никъде никой не го и очаква
и надали някой за него изобщо скърби.
Пършив помияр подир скитника куца.
Навярно усеща доброто му
бедно сърце.
И двете източени сенки по пътя
танцуват
на фона на приказан валс от незнайно
щурче.
Южнякът подритва листата
в канавката кална
и пълни със есенно злато съдрания
джоб.
С тройунция ще си купят сухар
от бакалина,
а кучето ще му бъде верен приятел
до гроб.

Не спирай човече, животът е толкова
кратък,
върви и почукай на нечия чужда врата.
Знай - пътят е свобода и надежда,
макар че
и най-свободният роб е. На своята
свобода!
Загърнат в студения шлифер на
мрака,
окаян бездомник се скита сред
ситния дъжд.
Не спирай, самотнико, твой
е Безкраят!
Там някъде някоя Джени те чака сред
цъфнала ръж.

НОМИНАЦИЯ
ЗА НАЙ-ДОБРА
ПОДДЪРЖАЩА
ЖЕНСКА РОЛЯ

Кристина продава фъстъци,
стафиди и печени кестени.
Скъперник на думи е слънцето
Тъгува площадчето. Есен е...
Студеният вятър рисува
по бузите ярки съзвездия.
И свири машината с пуканки
тока за сакс и оркестър.
Кристина копнее да стане актриса,
в мечтите ѝ Оскари пърхат...
Шампанско с фъстъци и стриди.
О, не, без фъстъци – омръзнаха ѝ.
Окаян клошар се протяга
да стопли премръзнали пръсти.
Ароматът на печени ядки
се стеле над живите въглени.
Лицето на скитника тъжно е.
И сякаш молци са го яли.
Кристина му сипва фъстъци,
завива го с вехто одеяло.

Но шефът не дава да хранят
досадните улични просяци.
Кристина от днес е без работа.
И без пари за актьорски уроци.
Красивите ѝ очи овлажняват,
ще трябва да плаща и глоба...
Сред живите въглени заблестяват
два Оскара и един Златен глобус.

ОБЩЕСТВОТО
НА БЕЗСМЪРТНИТЕ ПОЕТИ

Денят се шумгуна в претърпаното
метро,
белязан от хищната челюст
на мрака.
Проблясваше долар от чисто сребро
над Сентръл парк в звездната арка.
Къде хайдаросваш, проклета Луна?
С Уолт Уитман върнахме стара
хартия
и купихме в Бруклин на смешна цена
галон домашна канадска ракия...
Ще бъде много забавно, хайде ела!
Ще дойде и Емили с цял свитък
стихове.
Дано донесе оная вълшебна пчела,
че инак кой ще сбъдне мечтите ни?!
Виж, Ърнест и Ърскин кладат
барбекю,
Джон Стайнбек отваря консерва
сардини.
Танцувам щастливо
с неустоимата Дрю,
а вятърът свири „Рапсодия в синьо“.
Какво, да не би да ревнуваш, Луна?
Е, и аз към теб не съм безразличен.
Ала ти криеш своята тъмна страна,
затова се страхувам да те обичам.
За бога, не ме изоставяй тъкмо сега
сам, в обществото на мъртви поети.
Навярно е страшно заразна
мойта тъга,
щом бягаш и ти, хубавице проклета.
Съдбата е тайнствена,
хитра жена!
Няма как да узнаеш какво ще се случи.
Може да си Колумб, и какво от това,
ако тя е избрала Америго Веспучи.
Не си отивай, моя печална Луна!
Любовта днес е глуха, сляпа и няма.
Сам съм. И ти ли си също сама?
Тогава нека да бъдем с теб двама...

ПОЩАЛЪОНЪТ

Уж са същите – градът, морето...
Споменът придърпва струни уморен.
А е някак вяло, тъжно и смирено
носталгичното съзвездие над мен.
Няма го хвърчащият човек тъдъва.
Отлетя със лястовичките на юг.
Рицарят без броня съчини обява:
„Давам своя меч за приказката „Пук“.
А отвън долита песничката стара
и китарата разказва с чуден звън
за пазачите на фара, трам-та-ра-ра.
Дъщеря ми шие копчета за сън...
Мека есен е. Като в сонет от Шекспир.
Хиляди добри писма летят навред.
Радостни лица,
скръбта е произшествие.
Кой го стори ли?
Хвърчащият поет.

ЧЕИЗ

Сега си толкоз малка и чуплива!
Сред репеите – стръкче минзухар...
И сгушена под мокрия ми шлифер,
не искаш да повярваш, че съм стар.
Обичам те, красавице! Обичам те.
Как искам дирижабъла да спре.
Прекрасно мое слънчево момиче,
ела да прекосим това море...
Сега светът спокойно се подпира
на бащините силни рамене.
Но скоро, щом се спусна по баира,
ще проумееш, че не съм Антей.
Върви! Върви по своя път, детето ми,
не спирай тук! Нали ми обеща?
Иди отвъд мечтите ни, където
не стигна твоят уморен баща...
Аз ще те гледам горе, от високото.
Ще стискам палци в труден час.
Четворка на контролното ли? Споко!
Четворки, тройки имал съм и аз...
А как ще се гордея, ако знаеш,
когато влезеш в университет.
Целувка по звездите ще ти пратя,
ще бъда най-щастливият поет!
На сватбата ти скришом
ще приседна,
хем радостен, хем малко натъжен.
Вместо чеиз – ще ти изпея песен.
Да не забравиш чаша и за мен!
И ако трябва да потърсиш смисъл
в живота, пълнен с грях и суета,
спомни си, дъще – някога бях писал:
„Доброто надживява и смъртта!“

АКО ОНКОЛОЗИТЕ БЯХА
ИМПРЕСИОНИСТИ

Злото е уличен помияр - не подбира
време и обстоятелства, точен адрес.
Тъкмо бялата лястовица
закръжи над баира,
изведнъж те връхлита
най-лошата вест.
Болницата напомня зловец
Освиенцим,
дебне страхът сред хроничния здрач.
Тук всеки копнеж и надежда
са пациенти,
гайгер отмерва живота
с импулсен брояч.
Ина мечтае да стане известен
художник,
да рисува красиви пейзажи с бои...
Ала временно тук е един вид
чертожник
и рисува с туш оперирани
женски гърди.
Острият лъч на линейния ускорител
обявява дуел на коварния карцином.
Моля те, Ина, рисувай своите
картини!
Те ще върнат надеждата в нашия дом.
Болницата прилича на зъл Освиенцим.
Ръсят очите на Бог благодатен
дъждец.
И един по един си отиват оттук
пациентите
Ина рисува Джокондата
с трънен венец.

ИВАЙЛО ДИМАНОВ ГОСТУВА НА ЧИТАЛИЩЕТО

На 19 април 2017 г. в Малък салон Литературна гостоприемница при НЧ „Д-р Петър Берон – 1926 г.“ отбеляза излизането на поредната стихосбирка на Ивайло Диманов „Колумбарий за птици и мъртви илюзии“. Водещата Надежда Захариева сподели своите впечатления за поезията на Ивайло Диманов, след което предостави думата на поета и барда, който подари на присъстващите чудесен концерт рецитал по стихове от новата си книга.

ПРОЛЕТНА МУЗИКАЛНО-ПОЕТИЧЕСКА ВЕЧЕР

**Надежда
ЗАХАРИЕВА**

Любов е да помогнеш.
Любов е да дадеш
на гладния надежда,
на сития – копнеж,
на силния – неволя,
на слабия – кураж,
на веселия – милост,
на тъжния – мираж,
на скромния – насока,
на алчния – сърце,
на имащия – радост,
на можещия – цел,
на гордия – утеха,
на плахия – мечта,
на властващия – мярка,
на роба – доброта.
Любов е да раздаваш
душата си без жал
и мигом да забравяш
кому какво си дал.

**Георги
КОНСТАНТИНОВ**

БЛАГОДАРЯ ТИ...

Благодаря ти,
че ме мразиш искрено,
че хвърляш всички спомени
зад борда.
Омразата създава
независимост,
а любовта – заробва.
Сега от мен
внезапно се отказваш ти,
от моите думи,
жестове и книги...
Но вдигнеш ли към мен очи
мразещи,
аз чувам звън
на паднали вериги.
Сега живея леко и
естествено -
в страни
от твоите прищевки
странни.
И пак отляво
е сърцето ми наместено.
Лекувам рани.
Раздялата сравнявам
със възкръсване,
със музика от Моцарт,
със безкрая...
Ако не беше твоето
отсъствие,
щях да повярвам,
че съм в рая.

**Петя
ЦОЛОВА**

И ето, че дойде най-после
времето, когато
прозореца си сутрин мога
да отворя,
да гледам връхчетата
на дърветата,
набъбнали от пролетта,
да слушам градските врабци,
без с тебе като луда да говоря
през разстояния и улици,
през хаос и звънци.
В мечтите ми те няма вече.
Същата ли съм?
Пред тебе аз, до вчера
беззащитната,
днес май съм вече всемогъща?
Из къщата се шурам деловито,
пея си.
Търча по работа,
приятели прегръщам.
Ядосвам се, чета и тъй нататък.
И няма те, наистина те
няма вече
край мене като сянка
неотстъпваща.
Защо понякога обръщам се
и питам въздуха уплашено:
все тъй ли ще си празен занапред?

**Елена
АЛЕКОВА**

УГАСВАТ ХОРА И СЕЛЦА...

Угасват хора и селца
с всяка изминала година –
с разбити от тъга сърца
отиват си ей тъй, мърцина.
Трева над гроба им расте
с размерена неотстъпчивост
и някак неусетно те
се сливат с пустошта красива.
Зора зори и пада мрак
в свят произволен, непредвиден.
И няма да се върне пак
това, което си отиде.
Високи, сини планини,
реки и златни равнини,
небе по-нежно от коприна*...

Ни помен от човек.
Родина!

* Младен Исаев, „Родина“

**Ивайло
ДИМАНОВ**

ДОПЪЛНЕНИЕ КЪМ ЗАКОНА ЗА ЦВЕТНИТЕ СЪНИЩА

Да търсиш път към сънищата ми –
това е лудост.
Та то е все едно да ми отнемеш светлината!
Подобно на свещеник стар,
в забравен храм на Буда,
аз пазя тайната за жеравите на архата.
Аз толкоз време пазя своята
нищожна същност
от похотливи погледи, насмешки и възхвала.
А вътре в мен е празно като
в отчуждена къща.
Добре, че вярвам във оная лястовица бяла...
Ще дойде някой път – внезапна като
лятна буря.
Дано не я убие само мойта нощна стража.
Когато светлина по вените ми
пак се втурне –
едва тогава своя дълъг съм ще ти разкажа...

**Владо
ЛЮБЕНОВ**

АДВОКАТЪТ

Клиентката беше красива жена,
стоеше пред мойта кантора,
с олющена сива и мръсна стена,
където не идваха хора...
Поканих я. Седна. С прибрани крака.
Излъчи сияние в мрака.
И после внезапно, ей просто така,
тя – малко момиче – заплака.
Не бях през живота си виждал до днес,
жена тъй безумно красива,
да плаче с такъв неподправен финес
и с такава отчаяност дива...
Аз говорех, разказвах за чужди дела,
и за казуси глупаво-смешни.
И изгоних една непослушна пчела
от полата ѝ бяла със вестник.
И за малко едвам не избърсах със длан
и сълзите, размазали грима.
Но ми бе неудобно и беше ме срам.
А тя беше безкрайно ранима...
Тя погледна към мене със мокри очи,
овладя се и каза: „Простете...“
И в кантората бавно нахлуха лъчи
през прозорчето с мръсни пердета.
И видях ли, във онзи единствен момент,
странен трепет в очите прекрасни?...
Но аз бях адвокат. А тя беше клиент.
Правила безпощадни и ясни.
Аз подадох молбата. Тя подписа. Плати.
И спокойно ми стисна ръката.
И излезе през всички възможни врати.
И останахме аз... и пчелата...

НА МУЗИКАЛНАТА СЦЕНА

ЖЕНСКИ ХОР „ХРИСТИНА МОРФОВА“ ПЯ С „ПЪТУВАЩИЯТ ХОР“ ОТ БОРДО

На 2 март 2017 г. в Евангелска методистка църква „Д-р Алберт Лонг“ се състоя съвместен концерт на Женски хор „Христина Морфова“ при НЧ „Д-р Петър Берон – 1926“ и „Le Chœur Voyageur“ (Пътуващият хор) от Бордо, Франция. В програмата бяха включени творби от Франсис Пуленк, Хенри Пърсел, Йозеф Райнбергер, Антон Брукнер, Пау Казалс, Е. Крокър, Филип Кутев, Петър Лондев, Иван Жеков, Николай Стойков и др., както и обработки на традиционни американски, африкански и български песни.

ЮБИЛЕЕН КОНЦЕРТ НА ИВАН ЖЕКОВ

На 30 март 2017 г. в зала „Филип Кутев“ в Съюза на българските композитори се състоя юбилеен концерт на пианиста и композитора Иван Жеков. Концертът бе организиран от СБК по повод на неговата 75-годишнина. Прозвучаха музикални творби на Роберт Шуман и Фредерик Шопен в изпълнение на юбиляра. В празничната програма взе участие и Женски хор „Христина Морфова“ при НЧ „Д-р Петър Берон – 1926 г.“, който изпълни авторски песни на Иван Жеков – „Две хубави очи“ и „Луди млади“, оп. 93 (по текст на Пейо Яворов), и „Балада за Балкана“, оп. 95, по текст на Неолина Пелова. Прозвучаха и авторските му композиции „Sonata para tres“, оп. 53, за цигулка, виола и пиано в изпълнение на Ангел Станков, Йосиф и Зорница Радионов, „Балада“ за два тромпета, корна и пиано, оп. 63, в изпълнение на Петър и Кирил Македонски, Ясен Теодосиев и Иван Жеков, както и „No, No, No!“ за четири виолончела, оп. 86, в изпълнение на Август-Александър Павлов, Румяна Гавадинова, Кристин Иванов и Алек Цанов.

ГОДИШНА ПРОДУКЦИЯ НА КЛАСА ПО ПИАНО НА ЕВЕЛИНА КОСТОВА

На 1 април 2017 г. в Просветна зала се състоя концерт на учениците от класа по пиано с преподавател Евелина Костова. Концертът бе посветен на 220-годишнината от рождението на големия австрийски композитор Франц Шуберт, един от основоположниците на романтизма в музиката.

ЗА ДА ИМА ПЕСЕН

На 29 април 2017 г. в Камерна зала „България“ НЧ „Петър Берон – 1926 г.“ организира концерт под наслов „За да има песен“ на Детска хорова студия „Български славеи“ с главен художествен ръководител проф. Емил Янев, диригент Неолина Пелова, клавирен съпровод Надежда Цанкова. Концертът бе посветен на 90-годишнината от учредяването на читалището, както и на проф. Лилия Гюлева, създател на Студията. В концерта взе участие и Женски хор „Христина Морфова“ с диригент Таня Никлева-Владева, клавирен съпровод Иван Жеков, вокален педагог Георги Петков. Със свои изпълнения се включиха и оперните певци (бас-баритони) Йордан Владев и Георги Петков, Елена Пачеджиева (цигулка), Алек Цанов (виолончело), Александър Иванов (блок), Денислав Димитров (тъпан), Мартин Владимирова (гъдулка) и Вероника Георгиева (народно пеене).